

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa J.B.
przeciwko T. S.A. z siedzibą w K.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 14
maja 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 8 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV Pa 131/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od J.B. na rzecz T. S.A. z siedzibą w K. kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego z ustawowymi odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c.**

[az]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 7 listopada 2022 r., zasądził od pozwanego T. S.A. z siedzibą w K. na rzecz powoda J.B. kwotę 14.546 zł tytułem odszkodowania za naruszające przepisy prawa rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 listopada 2020 r. do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie (w tym powództwo o przywrócenie do pracy).

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2024 r., oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego.

W sprawie ustalono, że strony łączyła umowa o pracę z dnia 3 września 1984 r. na czas nieokreślony. Powód od 1 stycznia 2015 r. do 20 sierpnia 2020 r. był zatrudniony na stanowisku elektromontera uniwersalnego w Regionie SN i nN D. w Jednostce Terenowej D. Oddziału Pozwanego w T. .

W dniach 27-30 lipca 2020 r. powód został delegowany do udziału w szkoleniu pn. „Obsługa podestów ruchomych (podnośników montażowych) przejezdnych, samojezdnych montowanych na pojeździe z egzaminem UDT”, organizowanym w S. .

W dniu 28 lipca 2020 r. kierownik kształcenia kursowego w S. A.S. telefonicznie powiadomiła pracownika wydziału personalnego pozwanego, że powód zachowuje się podczas zajęć w sposób świadczący o pozostawaniu pod wpływem alkoholu. W pokoju powoda znaleziono butelki z alkoholem w stanie wskazującym na jego spożywanie, co skutkowało skreśleniem powoda z listy uczestników szkolenia i wydaleniem z Ośrodka, o czym powiadomiono pracodawcę. Do Ośrodka w S. udali się pracownicy pozwanej spółki G.C. i Ł.J. . Wspólnie z A.S. stwierdzili, że stan powoda wskazuje, że jest pod wpływem alkoholu. Po spakowaniu rzeczy powoda, został on przewieziony do domu. Syn powoda nie był w stanie nawiązać z ojcem logicznego kontaktu.

Ustalono dalej, że w okresie od 2 do 12 sierpnia 2020 r. powód przebywał w szpitalu na oddziale psychiatrycznym, następnie podjął terapię dzienną a od 31 sierpnia do 7 września 2020 r. przebywał w K. . Po kolejnym ciągu alkoholowym zgłosił się na oddział psychiatryczny, gdzie przebywał od 23 do 30 września 2020 r.

W piśmie z 20 sierpnia 2020 r. pozwana zawarła oświadczenie o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu naruszenia podstawowego obowiązku pracowniczego określonego w art. 16 lit. d Regulaminu pracy dla pracowników T. S.A. przez przebywanie w dniu 28 lipca 2020 r. pod wpływem alkoholu i w związku z tym nieuczestniczenie w zajęciach szkoleniowych podczas szkolenia z obsługi podestów ruchomych przejezdnych samojezdnych montowanych, które miało na celu uzyskanie uprawnień z zakresu obsługi sprzętu, gdzie powód przebywał na polecenie i koszt pracodawcy.

Powód cierpi na zespół uzależnienia od alkoholu. Od wielu lat nałogowo nadużywa alkoholu, popada w ciągi alkoholowe, nie kontrolując ilości i częstotliwości spożywanego alkoholu. W 2016 r. przebył terapię uzależnienia od alkoholu, jednak nie utrzymywał abstynencji. Był wielokrotnie hospitalizowany po kilkudniowych ciągach alkoholowych. Od 13 października 2020 r. uczestniczył w terapii uzależnienia. W związku z rozpoznaną chorobą alkoholową, powód nie był w stanie powstrzymać się od spożywania alkoholu w dniu 28 lipca 2020 r. Był wówczas w ciągu alkoholowym i miał w znacznym stopniu zawężoną świadomość. Nie był zdolny do pokierowania swoim postępowaniem, a tym samym, nie mógł przewidzieć jego skutków.

Zgodnie zasadami orzecznictwa lekarskiego w medycynie pracy, warunkiem dopuszczenia do pracy osoby z rozpoznanym zespołem zależności alkoholowej — do kierowania samochodem kategorii B do celów służbowych i do prac wymagających pełnej sprawności psychoruchowej, a taką pracą jest z pewnością praca na wysokości powyżej 3 metrów i przy prądzie elektrycznym, jest potwierdzenie utrzymywania co najmniej rocznego okresu pełnej abstynencji. W przypadku powoda takie warunki nie były spełnione w dniu rozwiązania umowy o pracę, jak i obecnie. Również objawy, takie jak zawroty głowy, odnotowywane przez lekarza POZ, czy stosowanie okresowo farmakoterapii (diazepiny) stanowią przeciwwskazania do pracy na wysokości i kierowania samochodem kategorii B do celów służbowych. Po przebytym incydencie niedokrwienia prawej półkuli mózgu powód nie kontynuuje leczenia w Poradni Neurologicznej i Kardiologicznej, zgłosił się jedynie na jedną wizytę w każdej z tych Poradni.

Rozpoznanie zespołu zależności alkoholowej bez utrzymywania pełnej abstynencji oraz schorzenia w postaci stanu po zawale prawej półkuli mózgu, nadciśnienia tętniczego, hiperlipidemii mieszanej, obustronnego niedosłuchu odbiorczego bez leczenia specjalistycznego, skutkują orzekaniem przeciwwskazań do pracy na stanowisku zgodnym z uzyskanymi przez powoda kwalifikacjami, a także w przyuczonych zawodach i stanowiskach pracy, które zajmował w trakcie dotychczasowej aktywności zawodowej, także w ramach obecnie prowadzonej działalności gospodarczej.

W badaniach profilaktycznych z dnia 11 września 2018 r., z dnia 10 września 2019 r. i z dnia 12 grudnia 2022 r. nie odnotowano faktu leczenia psychiatrycznego, rozpoznano ZZA. Powód nie przedłożył dokumentacji z systematycznego uczestnictwa w terapii. Nie przebył on właściwej terapii ZZA. Ponadto występuje u niego konieczność podjęcia leczenia w poradni neurologicznej i kardiologicznej w związku z przebytym w 2021 r. zawałem prawej półkuli mózgu, nadciśnieniem tętniczym i hiperlipidemią mieszaną.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy uznał za trafne stanowisko Sądu Rejonowego o niemożliwości przywrócenia powoda do pracy.

Powód w skardze kasacyjnej od powyższego wyroku zarzucił:

1) rażące naruszenie prawa materialnego, „polegające na błędnej wykładni oraz niewłaściwym zastosowaniu przez sąd przepisów prawa materialnego bez jego wszechstronnego rozważenia, a dokładniej”: art. 52 § 1 pkt 1 w związku z art. 56 § 1 oraz art. 45 § 2 k.p., przez przyjęcie, że wprowadzić zwolnienie powoda w trybie dyscyplinarnym nie było zasadne, gdyż dotknięty był na chwilę szkolenia „psychozą alkoholową”, dlatego też sąd nie może mu przypisać ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, a tym samym w sytuacji stwierdzenia przez Sąd braku przesłanek do zwolnienia w trybie art. 52 § 1 k.p. – nieprzywrócenie powoda do pracy, podczas gdy „przesłanka psychozy miała miejsce jedynie chwilowo, w dacie szkolenia i tym samym chwilowa przeszkoda nie może przekreślać 36 lat pracy i uniemożliwiać w sytuacji niezasadności zwolnienia dyscyplinarnego powrotu pracownika do pracy na poprzednio zajmowane stanowisko w sytuacji, gdy powód w chwili obecnej nie ma żadnego problemu z alkoholem, zgłaszał gotowość podjęcia pracy, dokumentacja medyczna przedłożona do akt sprawy na etapie apelacji potwierdzała możliwość powoda powrotu do pracy”; w tych okolicznościach argument niecelowości lub niemożliwości przywrócenia do pracy jest całkowicie sprzeczny ze stanem faktycznym sprawy oraz przede wszystkim przedłożonymi dokumentami medycznymi „potwierdzającymi leczenie psychiatryczne i skorzystanie przez powoda z odwyku, co pozwoliło skutecznie wyjść mu z nałogu, a tym samym móc wrócić do pracy, w której spędził 36 lat swojego życia, bez żadnych nagan, upomnień, mając cały czas te same problemy zdrowotne na tle natury psychicznej,

które ujawniły się w dniu szkolenia, a tym samym przesłanka niecelowości/niemożliwości powrotu do pracy nie została spełniona”,

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.p., przez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie, „to jest pomimo roszczenia powoda zawartego w pozwie z dnia 30 września 2020 r. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach, zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.p. Sąd pominął roszczenie/wniosek o przywrócenie do pracy, mimo iż wybór tego roszczenia zgodnie z literalnym brzmieniem przepisu zależy od pracownika, a przesłanka niecelowości ponownego zatrudnienia czy niemożliwości z art. 45 § 2 k.p. nie miała miejsca w sytuacji, gdy miał miejsce jedynie incydent złego stanu zdrowia powoda w dniu szkolenia, po którym powód podjął niezwłocznie odpowiednie leczenie celem powrotu do zdrowia, tym samym doszło przez Sąd do błędnego/niewłaściwego zastosowania art. 45 § 2 k.p.”,

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 2 k.p. polegające na błędnym uznaniu, że sąd pracy nie może uwzględnić żądania pracownika przywrócenia do pracy, gdyż uwzględnienie tego żądania jest niemożliwe albo niecelowe, to jest zgodnie z uzasadnieniem sądu: „aktualny stan zdrowia powoda stanowi przeszkodę do podjęcia pracy na dotychczasowych warunkach, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie potwierdził jedynie wystąpienie złego stanu zdrowia w dniu szkolenia, a powód nie poddany został badaniom medycyny pracy z danego zakładu pracy, którego lekarz specjalista wykluczyłby go z możliwości realizacji pracy, a opinia biegłej przedstawiona na etapie postępowania apelacyjnego zawiera zbyt daleko idące wnioski na przyszłość, które stoją w sprzeczności z rzeczywistym stanem faktycznym sprawy i przedstawionymi w apelacji dowodami medycznymi, co potwierdza, iż argumenty powoda przedstawione w apelacji wraz z dołączonymi dokumentami medycznymi nie zostały w ogóle przez Sąd rozpoznane (powód w ogóle nie spożywa alkoholu od września 2020 r., pozostaje pod stałą kontrolą lekarza psychiatrii, który w ramach wystawionego zaświadczenia nie stwierdził żadnych przeciwwskazań zdrowotnych do podjęcia pracy przez powoda na dotychczasowym stanowisku pracy - stosowne dowody przedłożone do apelacji, co tym samym potwierdza zasadność przywrócenia powoda do pracy w sytuacji stwierdzenia niezasadności zwolnienia dyscyplinarnego”,

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 k.p. w związku z art. 65 Konstytucji RP w związku z art. 56 § 1 k.p, przez brak ich zastosowania w niniejszej sprawie, a tym samym odmowę przywrócenia do pracy w sytuacji, gdy Konstytucja gwarantuje każdemu obywatelowi wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy, a art. 10 k.p. gwarantuje prawo do swobodnie wybranej pracy, w tym to, że nikomu, z wyjątkiem przypadków określonych w ustawie, nie można zabronić wykonywania zawodu w sytuacji, „gdy powód deklarował wolę powrotu do pracy i nadal zgłasza gotowość do świadczenia pracy, a jego sytuacja zdrowotna w pełni mu na to pozwala, co potwierdza stan jego obecnego zdrowia, poddanie się abstynencji od 2020 r., w tym dołączone do akt sprawy dokumenty medyczne”;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności bezpodstawne danie wiary wnioskowi biegłej lekarza medycyny K.S., która wyprowadziła bardzo daleko idące wnioski w swojej opinii i jej konkluzjach, niemające potwierdzenia w rzeczywistym stanie zdrowia powoda, pomijając przy tym zaświadczenia i dokumenty przedłożone przez powoda w apelacji, a zdaniem powoda wnioski biegłej są sprzeczne ze stanem jego zdrowia i są wobec niego bardzo niesłuszne i niesprawiedliwe, w tym w szczególności stwierdzenie w opinii, iż „rozpoznane schorzenia stwarzają wysokie ryzyko wystąpienia wypadku przy pracy i skutkują ustaleniem okresowej niezdolności do pracy”, które to w kontekście przedłożonych w apelacji dowodów stanowią naruszenie swobodnej oceny dowodów, gdyż zaświadczenie lekarskie z dnia 7 grudnia 2022 r. oraz zaświadczenie lekarskie z dnia 8 grudnia 2022 r. potwierdzają, że powód ukończył terapię odwykową, zakończył leczenie, nie spożywa alkoholu, jak również przedłożone zaświadczenie o braku przeciwwskazań zdrowotnych przez lekarza psychiatrę do prowadzenia i wykonywania dotychczasowej pracy, a tym samym dają pełne podstawy prawne do przywrócenia powoda do pracy na poprzednich warunkach, „w tym przedłożone do apelacji zaświadczenie z dnia 12 grudnia 2022 r. oraz orzeczenie lekarskie nr [...] /2022 z dnia 12 grudnia 2022 r. wykazujące fakt, że powód nie ma

przeciwskazań zdrowotnych do podjęcia pracy na stanowisku elektryka i tym samym u powoda nie stwierdzono przeciwskazań do prowadzenia pojazdów kat. B- pojazdów służbowych, potwierdzają pominięcie przez Wysoki Sąd kluczowych dla sprawy dowodów, na mocy których, sąd był władny orzec przywrócenie powoda do pracy”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że Sąd w niniejszej sprawie, mimo posiadania opinii dwóch biegłych, nie zdołał w sposób wystarczający wykazać prawnych przesłanek niemożności przywrócenia powoda do pracy. Podkreślił, że skoro przedłożył stosowne zaświadczenia lekarskie potwierdzające możliwość wykonywania pracy i brak przeciwskazań do świadczenia pracy, to wnioski biegłej „są hipotezami, a nie faktami”. Ponadto Sąd drugiej instancji nie ustosunkował się do zarzutów apelacji, co świadczy o braku przeprowadzenia wnikliwej oceny materiału dowodowego. Tym samym, w jego ocenie, zarzuty apelacji praktycznie nie zostały rozpoznane. Prawidłowa analiza materiału zgromadzonego w sprawie powinna doprowadzić Sąd drugiej instancji do dokonania odmiennych ustaleń niż te, które poczynił Sąd pierwszej instancji.

Strona pozwana, w odpowiedzi na skargę, wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Stosownie do treści tego przepisu Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Ustosunkowując się do przywołanej przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Przy czym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133; z dnia 17 maja 2018 r., IV CSK 599/17, LEX nr 2499804). Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca

2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436; z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 573/17, LEX nr 2497707).

Utrwalony jest także pogląd, że skoro zgodnie z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, to o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, LEX nr 1222170 oraz z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 408/13, LEX nr 1646932). Wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprowadzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; z dnia 5 września 2008 r., II UK 370/07, LEX nr 785533; z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który, jak wskazano wyżej, jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 513257).

Skarżący tezę o oczywistej zasadności skargi nie odnosi do konkretnych podstaw kasacyjnych, lecz z przywołanej argumentacji wynika, że kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji i - w efekcie - dokonane na

jej podstawie ustalenia faktyczne o niemożliwości przywrócenia powoda do pracy z przyczyn zdrowotnych. To zaś oznacza, że skarżący wskazuje na przesłanki pozostające poza kognicją Sądu Najwyższego, co powoduje, że przedstawiony wywód nie potwierdza oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że w sprawie nie występuje powołana przez skarżącego przesłanka przedsądu, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

[az]

[a.ł]